

Arrest

nr. 175 617 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAYMAEKERS, die *loco* advocaat K. VINCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van S.Y, met Belgische nationaliteit.

Op 4 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 20, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05/11/2015 werd ingediend door:

*Naam: M. V. [...]
Voornamen: J. F. [...]
Nationaliteit: Colombia
Geboortedatum: 13.12.1975
Geboorteplaats: C. [...]
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen’.

Uit de voorgelegde betalingsfiches van het OCMW Maldegem van oktober 2015 en december 2015 - januari 2016 blijkt dat de referentiepersoon werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces.

Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) en van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Doordat: verweester de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt doch ook voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting : Zoals reeds supra werd gesteld onderhoudt verzoeker een duurzame relatie met mevrouw Y. S.

Samen wonen zij aan het adres voornoemd te M.

Op 05.11.2015 hebben verzoeker en zijn partner zich aangeboden bij de bevoegde diensten van de gemeente M. teneinde een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Gezien verzoeker effectief het bewijs kon leveren van zijn partnerschap met de Belg, werd hem een bijlage 19ter afgeleverd.

Verzoeker werd na de woonstcontrole tevens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Verzoeker en zijn partner hebben zich steevast op diligente wijze gedragen en de gevraagde stukken overgemaakt aan de administratieve diensten.

Op geen enkel ogenblik werd aan verzoeker, noch aan zijn partner echtgenoot, medegedeeld dat zij niet voldoende dienstige stukken binnenbrachten.

Verdere vraagstelling uitgaande van gedaagde mocht verzoeker evenmin ontvangen.

Met enige verbijstering nam verzoeker (en zijn partner) op 13.05.2016 dan ook kennis van de beslissing van gedaagde van 04.05.2016 waarbij hem een verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (sic : bijlage 20).

Verzoeker kan begrijpen dat nopens gezinshereniging de wet stelt dat de Belg over stabiele, toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken. Dienaangaande dient evenwel niet alleen een concrete beoordeling en analyse doorgevoerd te voeren doch de betreffende wettelijke bepaling dient op correcte wijze te worden geïnterpreteerd !

Verzoeker verklaart zich nader .

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

‘Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

-Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

-Dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem zijn familieleden dekt. De koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden “.

Artikel 42, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

‘ Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter , tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid ‘.

Verzoeker betwist niet zijn partner tewerkgesteld is in het kader van artikel 60 OCMW Wet.

In de aangevochten beslissing interpreteert verweerder de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zo dat de bestaansmiddelen in se niet afkomstig kunnen zijn van een artikel 60 OCMW wet tewerkstelling.

Om die redenen meende verweerder te kunnen stellen dat niet voldaan is aan de voorwaarde dat gezinshereniger beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uw raad oordeelde reeds in een aantal arresten dat deze stellingname van verweerder zich in se baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie:RvV 15-01-2015, nrs. 136.369 en 136.363 RvV 07-01-2015, nr. 135.900 RvV 31-10-2014, nr. 132.653 RvV 25-03-2013, nr. 99.704, RvV 13/08/2015, nr. 150.801)

Dit wordt bevestigd op de website [www. Vreemdelingenrecht.be](http://www.Vreemdelingenrecht.be) waar het navolgende gesteld wordt Bestaansmiddelenvoorwaarde bij gezinshereniging: ontwikkelingen in rechtspraak:

Voor gezinshereniging stelt de Verblijfswet vaak als voorwaarde dat de persoon die zich laat vervoegen beschikt over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Hieronder bespreken we een aantal arresten die dit begrip verduidelijken, met betrekking tot:

Tewerkstelling op basis van artikel 60 OCMW-wet of tijdelijke tewerkstellingen

Bestaansmiddelen verworven uit een tewerkstelling op basis van artikel 60 OCMW-wet kunnen volgens DVZ niet aanvaard worden als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”. Volgens DVZ zijn inkomsten uit een artikel 60-tewerkstelling geen (door de Verblijfswet) uitgesloten bestaansmiddelen en kunnen ze in principe in aanmerking komen als bewijs van bestaansmiddelen.

Toch aanvaardt DVZ die inkomsten niet als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen omdat een artikel 60-tewerkstelling per definitie tijdelijk en dus niet stabiel is. Een artikel 60-tewerkstelling kan volgens artikel 60 § 7, 1° en 2° lid OCMW-wet immers nooit langer duren dan de periode die nodig is om een werkloosheidsuitkering te kunnen genieten.

Deze zienswijze werd in de meeste gevallen gevolgd door de RvV. Enerzijds beschouwde de RvV deze tewerkstelling als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Anderzijds vond de RvV, net als DVZ, dergelijke inkomsten niet stabiel omdat het per definitie gaat om een tijdelijke tewerkstelling. De mogelijkheid dat de gezinshereniger, op het ogenblik dat hij gerechtigd zal zijn op een werkloosheidsuitkering, actief werk zoekt, was volgens de RvV te hypothetisch, net zoals de mogelijkheid dat de gezinshereniger, na afloop van de artikel 60-tewerkstelling, een andere job zou vinden. De Raad van State bevestigde dit standpunt in een toelaatbaarheidsbeschikking van 20-11-2012 (nr. 9224).

In een aantal arresten lijkt de RvV terug te komen op dit standpunt. De RvV baseert zich daarvoor op de volgende argumenten:

Uit de Verblijfswet kan niet afgeleid worden met welk soort arbeidsovereenkomst een vreemdeling de bestaansmiddelen moet bewijzen. De Verblijfswet zegt alleen dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. DVZ lijkt de tijdelijke aard van de tewerkstelling te verwarren met de tijdelijke aard van de inkomsten.

Volgens de Verblijfswet moet de gezinshereniger “aantonen” dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen “beschikt”. De gezinshereniger moet dus niet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen “zal” beschikken op lange termijn. Een tijdelijke tewerkstelling sluit niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien nu stabiel en regelmatig kunnen zijn.

Na ontbinding van de arbeidsovereenkomst zal de gezinshereniger bestaansmiddelen genieten uit een werkloosheidsuitkering die a priori niet uitgesloten is als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien zal de gezinshereniger mogelijk niet terugvallen op een werkloosheidsuitkering maar een ander werk vinden.

Uit de Verblijfswet volgt niet dat een vreemdeling die werkt op basis van artikel 60 OCMW-wet moet aantonen dat hij of zij actief naar werk zoekt. Deze voorwaarde geldt pas als de vreemdeling effectief werkloos is.

□ *In de mate dat met een artikel 60-tewerkstelling niet gegarandeerd is dat het familielid in de nabije toekomst ten laste zou vallen van de sociale bijstand, kan DVZ het verblijfsrecht van het familielid steeds beëindigen indien het een onredelijke belasting zou vormen voor de sociale bijstand.*

□ *In zijn Mededeling van 3/4/14 spoort de Europese Commissie de lidstaten aan "om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk."*

□ *Een aaneenschakeling van tijdelijke tewerkstellingen sluit niet uit dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger stabiel en regelmatig zijn.*

Verzoeker meent dan ook te mogen stellen dat derhalve zeer zeker aan de voorwaarde van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' is voldaan.

Zelfs indien de stelling zou dienen te worden aangenomen – quod non -- dat de partner niet beschikt over een gelijk aan 120% van het leefloon, meent verzoeker evenwel te moeten stellen dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden, over andere inkomsten beschikken om in behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Bij nalezing van de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel tot de vaststelling te komen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op geen enkel ogenblik een concrete behoefte analyse heeft uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet . Wanneer deze behoefte analyse zou zijn doorgevoerd dan zou men tot de conclusie zijn gekomen dat het gezin van verzoeker wel degelijk in zijn behoeftes kan voorzien.

Uit de stukken welke – naar aanleiding van de ontvangen bijlage 19 ter – aan de gemeente werden overgemaakt blijkt duidelijk dat verzoeker en zijn partner aan "zorgwonen" doen. Partijen wonen in bij de moeder van mevrouw Y. in die zin dat de moeder en de gehandicapte broer van mevrouw Y. de bovenverdieping betrekken van het pand gelegen aan de (...) terwijl verzoeker en mevrouw Y. zelf de benedenverdieping van dit pand betrekken. Deze woning is in casu eigendom van de moeder van mevrouw Y. Op deze woning rust geen hypothecair krediet. Mevrouw Y. en verzoeker dienen geen huur te betalen en de vaste maandelijkse kosten wat betreft water, elektriciteit, .. worden ten laste genomen door de moeder van mevrouw Y.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Gezien de feitelijke kritiek die ten grondslag ligt aan deze middelen, gelijklopend is, veroorlooft verweerder zich deze middelen samen te beantwoorden.

Vooreerst merkt de verweerder op dat de Richtlijn 2004/38/EG werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekende partij kan zich derhalve niet op ontvankelijke wijze beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij haalt aan dat hij het bewijs heeft geleverd van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

Verweerder laat ter zake gelden dat het verblijfsrecht aan verzoekende partij werd geweigerd, omdat hij niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, als vereist door art. 40ter Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de aard van zijn relatie is dan ook niet relevant, nu zij niet is afgestemd op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker uit verder kritiek op het feit dat hem nooit werd gevraagd bijkomende stukken voor te leggen. Verzoekende partij stelt dat hij diende te worden verwittigd, en te worden uitgenodigd om verdere stukken bij te brengen. Verzoekende partij stelt dat hij niet correct werd gehoord en meent dat zijn rechtmatige verwachtingen werden geschonden door de bestreden beslissing.

Dergelijke kritiek is werkelijk niet ernstig te noemen.

Wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Bovendien dient ook gewezen op de concrete omstandigheden van onderhavige zaak, waarbij verzoekende partij wel degelijk haar aanvraag heeft aangevuld, en bijkomende stukken heeft voorgelegd.

Verder dient benadrukt dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift ook beperkt tot theoretische beschouwingen, zonder daarbij te betwisten dat de referentiepersoon uitsluitend een inkomen ontvangt op grond van art. 60 OCMW-wet. Derhalve dient te worden besloten dat het betoog van verzoekende partij uitsluitend theoretisch van aard is, zonder dat verzoekende partij erin slaagt aan te tonen welk belang zij heeft bij haar kritiek.

Al evenmin kan verzoekende partij verwijzen naar de hoorplicht. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992).

In de mate dat verzoekende partij de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

"De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het "horen" kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen." (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Terwijl verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij rechtmatige verwachtingen kan laten gelden op de toekenning van een F-kaart.

Het louter gegeven dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard, creëert geen rechtmatige verwachtingen op het gegrond verklaren van haar aanvraag.

Verzoekende partij toont niet aan dat haar beloftes of toezeggingen in die zin zijn gedaan.

Een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij voert voorts een schending van voormelde bepalingen aan, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte de tewerkstelling conform art. 60 van de OCMW-wet niet heeft aanvaard in het licht van art. 40ter Vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst op dit punt naar een overzicht van rechtspraak, op een website van Kruispunt Migratie.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht motiveerde dat de inkomsten uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet

niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 60, §7 van de OCMW-wet luidt als volgt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een (...) betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

[...]

Verweerder laat gelden dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft, waarvan het doel erin bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces.

Een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet wordt immers gesubsidieerd met openbare middelen terwijl er evenmin werkgeversbijdragen verschuldigd zijn voor deze soort tewerkstelling.

Een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is derhalve bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Inkomsten verkregen uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten, gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

In zoverre verzoekende partij poogt aannemelijk te maken dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet voor onbepaalde tijd werd afgesloten, laat verweerder gelden dat uit artikel 60, §7 van de OCMW-wet blijkt dat de tewerkstelling in geen geval langer mag zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen, hetgeen ook uitdrukkelijk vermeld wordt in de door verzoekende partij overlegde arbeidsovereenkomst. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft derhalve geheel terecht gemotiveerd dat, wat de regelmatigheid van de inkomsten betreft, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is.

De kritiek van verzoekende partij is weinig ernstig.

Zie in die zin:

“Wat de aard van de inkomsten betreft, wijst verweerder er aldus op dat een inkomen betreft uit tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Deze bepaling luidt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

[...]

De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel erin bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

De Raad stelt verder ook vast dat verweerder in de bestreden beslissing op correcte wijze aangeeft dat, wat de regelmatigheid van de inkomsten betreft, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is. Zoals blijkt uit artikel 60, § 7 van de OCMW-wet mag de tewerkstelling in geen geval langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

Op grond van hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt dat op grond van een inkomen van de partner van verzoekende partij uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet

niet op voldoende wijze blijkt dat de vervoegde vreemdeling (nog) beschikt over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden.” (R.v.V. nr. 98 785 van 14 maart 2013)

En ook:

“De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma’s, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die gelimiteerd is in de tijd. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)). De Raad merkt in dit verband op dat in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen rekening dient te worden gehouden met “hun aard en regelmatigheid”. Op grond van deze bepaling is het de gemachtigde aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, in casu inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, in casu de correcte vaststelling dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de vreemdelingenwet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering. Waar verzoekers echtgenote in casu slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, wat een vorm van sociale steun is die zal worden stopgezet op het ogenblik dat zij in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat zij “bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980”. (R.v.V. nr. 159 515 van 5 januari 2016)

In de gegeven omstandigheden is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet blijkt dat de vervoegde vreemdeling beschikt over de vereiste stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekende partij stelt nog (bij herhaling) dat ten onrechte geen behoefteanalyse werd uitgevoerd. Verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kon volstaan met te verwijzen naar de grens van 120%. Hij haalt op dit punt het arrest Chakroun aan.

De kritiek van verzoekende partij mist evenwel grondslag.

Het verblijf werd immers niet geweigerd omdat verzoekende partij niet aantoonde dat de referentiepersoon een inkomen heeft dat hoger ligt dan 120% van het leefloon, maar wel omdat de bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen, nu de referentiepersoon ten laste is van de openbare overheid in het licht van een art. 60 OCMW-wet tewerkstelling.

De behoefteanalyse die conform artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon.

De behoefteanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen.

Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40tr van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de

Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste, derde, vierde, vijfde en zesde middel zijn onontvankelijk, minstens ongegrond. Zij kunnen niet worden aangenomen.”

2.1.3. Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt [...].”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, om aan te tonen dat haar partner, als referentiepersoon, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende

bestaansmiddelen, betalingsfiches heeft voorgelegd voor de periode van oktober 2015 en december 2015 - januari 2016, waaruit blijkt dat zij als administratieve hulp is tewerkgesteld door het OCMW van M. op grond van artikel 60 van de organieke OCMW-wet, met een gemiddeld inkomen van ongeveer 1400 euro netto, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de verblijfsaanvraag heeft afgewezen om de volgende reden:

“Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces.

Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.”

Wat de aard van de bestaansmiddelen, *in casu* de inkomsten, betreft, zoals vereist onder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze kunnen voortkomen uit loondienst of betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniger.

Artikel 60, § 7, eerste en tweede lid, van de OCMW-wet bepaalt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.”

De bedoeling van een tewerkstelling gebaseerd op artikel 60 van de OCMW-wet is om de betrokkene versterkt (her)in te schakelen in het arbeidsproces of in het stelsel van de sociale zekerheid.

De Raad stelt vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van gesubsidieerde tewerkstelling is. Het feit dat deze tewerkstelling is gesubsidieerd neemt evenwel niet weg dat er sprake kan zijn van een effectieve tewerkstelling op basis van een arbeidsovereenkomst. Een sociale tewerkstelling sluit immers niet uit dat er *in casu* een reële en daadwerkelijke arbeid in loondienst wordt geleverd en dat de bestaansmiddelen, d.i. de inkomsten die daaruit voortvloeien, in aanmerking moeten worden genomen in het kader van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verwerende partij niet betwist dat de referentiepersoon, dit is de partner van de verzoekende partij, gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag, *in casu* het OCMW van Maldegem, prestaties levert als administratieve hulp en als tegenprestatie een verloning ontvangt. De wezenlijke elementen van iedere arbeidsverhouding in loondienst zijn derhalve in dit geval aanwezig, namelijk de ondergeschiktheidsrelatie en de betaling van een beloning. Het feit dat de referentiepersoon voor haar arbeidsprestaties wordt betaald uit openbare middelen, doet geen afbreuk aan het vaststaand gegeven dat haar inkomsten voortvloeien uit een loonsverhouding. Verder moet worden geduïd dat ook bij een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet sociale zekerheidsbijdragen worden betaald.

Gelet op wat werd besproken kan de Raad de verwerende partij niet bijtreden waar zij in wezen stelt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet moet worden

aanzien als sociale bijstand. Evenmin kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing besluit dat overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een inkomen, dat via het sociale bijstandsstelsel wordt verworven, niet in aanmerking wordt genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zulke tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is waardoor de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Uit artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling dergelijke bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. Er kan dan ook niet worden uitgesloten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling, wat een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet inderdaad in principe is, wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn.

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat deze bestaansmiddelen moeten worden "aangetoond". Zoals eerder gesteld sluit een tijdelijke tewerkstelling niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Daarenboven moet worden opgemerkt dat zelfs een werknemer met een "klassieke" arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur niet in staat is om stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor de nabije toekomst te garanderen, aangezien een werknemer in grote mate afhankelijk is van zijn werkgever wat betreft het handhaven van zijn eigen werksituatie. Het komt de Raad dan ook voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, door het verblijf te weigeren omdat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet tijdelijk is, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ruimer interpreteert dan de wetgever heeft voorzien.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat de duur van een tewerkstelling nooit langer is dan de termijn nodig opdat de referentiepersoon opnieuw een volledige uitkering zou kunnen krijgen, wijst de Raad erop dat een tewerkstelling gebaseerd op artikel 60 van de OCMW-wet eveneens bedoeld is om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces. De Raad stipt aan dat, indien deze herinschakeling in het arbeidsproces buiten tewerkstelling op grond van artikel 60 OCMW-wet zou falen, betrokkene dan werkloosheidsuitkeringen zou ontvangen. Het blijkt uit 40ter van de Vreemdelingenwet dat werkloosheidsuitkeringen niet *a priori* worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen indien betrokkene actief naar werk zoekt. Hieruit kan worden afgeleid dat ook nadien de inkomsten van de referentiepersoon naar verwachting met regelmaat beschikbaar zullen zijn.

Deze doelstelling om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces of in het stelsel van de sociale zekerheid vindt steun in artikel 60, § 7, eerste en tweede lid, van de OCMW-wet waaruit blijkt:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen, kan uit deze doelstelling van tewerkstelling op grond van artikel 60 OCMW-wet niet worden afgeleid dat de inkomsten die betrokkene ontvangt uit dergelijke tewerkstelling zouden moeten worden beschouwd als middelen verkregen uit een aanvullend bijstandsstelsel die overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De Raad herhaalt dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling het bestaan van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen moet aantonen.

In casu wordt niet betwist dat de referentiepersoon zich in het kader van artikel 60 OCMW-wet ertoe heeft verbonden tegen loon arbeid te verrichten voor een werkgever, namelijk het OCMW van

Maldegem, en dit werk onder zijn gezag uit te voeren, zodat er wel degelijk sprake is van een tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst zoals hoger reeds weergegeven.

Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dan ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onredelijke wijze de inkomsten van de referentiepersoon niet in overweging heeft genomen en onredelijk tot zijn besluit is gekomen dat de referentiepersoon niet op afdoende wijze zou aangetoond hebben te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, door louter te wijzen op de aard en de tijdelijkheid van de tewerkstelling en het feit dat deze bij beëindiging aanleiding geeft tot een volledige uitkering, terwijl de tewerkstelling wel degelijk een arbeidscontract inhoudt waarbij werk moet worden geleverd tegen betaling van loon en zij recente betalingsfiches heeft voorgelegd met een gemiddeld maandelijks inkomen van ongeveer 1400 euro.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS